

Národní kni/hovna/.

its not P.I.L.

Autor: Pan B

23.9. Berta, Lina

Přejeme vše nejlepší!
Dneska by Berta
utančila čerta.
Poguje-li Lina,
lítá kol i hlína.

Společně proti
NARCISMU!

Edice bulletin Nájezdu

Dříve, než rozšíříš svoji knihovnu o novou literaturu, neopomeň shlédnouti nabídku novodobé samizdatové literatury bulletinů časopisu Nájezd. Zážitek jest zaručen.

- **FIKUS: Fikusoidy** (A5, 78 str.) cena: 100 Kč
  - **TOMASH ROGOWSKI: Návštěvník věčnosti** (A5, 75 str.) cena: 75 Kč
  - **Jiří „SVINĚ“ FIALA: Přízraky sračkárny Chotěnovské** (A4, 24 str.) cena: 40 Kč
  - **K. VÁLOVÁ, V. ŠEBESTOVÁ, L. KRTIČKA: ZANIKLÉ PRAŽSKÉ KLUBY** (A5, 120 str., opravený dotisk) cena: 100 Kč.
- K dostání: u Krtka v Barré nebo na stránkách: najezd.wz.cz, e-mailem: najezd@gmail.com.

Kalindář

- 25. - 27. 9. se (možná) koná **Robinsons Days 2020**. Vystoupí: YAMABUSHI, MC QUIDO, Red Onion, Johnny Service a mnoho dalších. Kde: Kafe? Panoptikum (Kardinála Berana 14, Plzeň), kdy: od 17:00, vstup: 1 kg ovoce.
- 26.9. **DIY karneval: KARNEVAL ZRUŠEN!!!**
- 26.9. se koná **Křest sbírky textů Jindřicha Letenského: Poetika dovedismu**. Zahrají: DOBRÁ PĚNA, HERNABAR + PŘEKVAPENÍ. Kde: Barré (Veletržní, P7), kdy: 19:30, vstup: do klobouku.
- 1.10. se koná **pietní akt: Poslední rozsypání Jiřího Vokurky**. Sraz v 18:00 v Barré.
- 3.10. se koná (možná) koncert: DOBRÁ PĚNA, HERNABAR. Kde: Rock club Barák (nám. Smiřických 79, Kostelec nad Černými lesy), start 19:00, vstup: zatajen.
- 23.-24.10 se koná festival **Potulný dělník**. Vystoupí: BÁSNÍK TÍCHO, JANELE Z LIKŮ, BUDOÁR STARÉ DÁMY, IVAN PETLAN, IDIOT CRUSOE, DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN a další. Kde: Unleaded Coffee (Hybešova 46, Brno), kdy: vždy od 18:30, vstup: zatajen.

Zaniklé pražské kluby

Karolina Válová
Věra Šebestová
Ladislav Krtička

Keith „Keef“ Robinson

6. srpna 1968 – 18. září 2016

Minulý pátek jsme si mohli připomenout úmrtí největšího ravera s nakažlivým charisma, DJ soundsystému Desert storm (DS23), průkopníka freeparties, konkrétně teknivalů, a bývalého vojáka.

Keith žil zřejmě běžný život teenagera, když si ve čtrnácti oblíbil domácí mejdany. Pořídil si mixpult a začal taky sám mixovat. Psal se rok 1991, když Keef začal ve svém rodném skotském Glasgow pořádat rave party. Bez nějakého dovození. Nejprve v nádražním tunelu, pak na opuštěných útesech, pak kdekoliv. Pokud v daném stavení s prostorem pro 100, pak 500, pak i tisíce lidí, nikdo nebyl, protože šlo o zkrachovalé průmyslové haly, tak mejdan mohl začnout. Na prvních mejdanech se vybíralo vstupné, ale po roztržce s londýnskými Spiral tribe se domluvilo, že tyhle party budou bez vstupného – free-party. Ono vstupné taky vadilo místním gangům, protože někdo podnikal bez jejich dovození.

Většinou policie chtěla, aby všichni do rána vypadli, nebo se alespoň pokoušeli nějak pomáhat. Během roku 1994, po velkém mejdanu soundsystému Spiral tribe v Castlemortonu, kam přišlo 30 000 lidí, se zákonodárci Anglie domluvili a podobné styly mejdanů zakázali zákonem „Criminal Justice Act 1994“. Všech 13 členů Spiral

tribe bylo propuštěno a za pokuty jim bylo vyměřeno 4 miliónů liber. Na protest se sešlo 10 000 lidí, kteří v Londýně uspořádali pokojnou demonstraci, ale když dorazili na Trafalgar, jedna dodávka, která tam k nim ani nepatřila, se přimíchala do davu, sundala bočnice a rázem se celé náměstí rozezněl DS23 soundsystém. Policie zahradila cestu a strhla se mela. Na této akci, za policejní vřavy, byl Keef požádán organizací Workers Aid of Bosnia, jestli by nechtěl se soundsystémem pro zvýšení morálky zahrát v Bosně na silvestrovské party. Keef souhlasil, sehnal pět nákladácků, dostatek nafty a vyrazili. Přijeli přes Slovinsko na chorvatské pobřeží. Čekala je 300 km dlouhá hororová cesta. Chorvatští vojáci jim narazili auto, z kterého tekla nafta a oni se stále snažili nastartovat, dokud celé místo nebylo jedna velká naftová louže. Cestou k pobřeží, přes skalnaté propasti vál tak silný vítr, že místy jeli po dvou kolech, svodidla byla stržena. Nakonec museli nákladáky zatížit pomocí dvou tun beden vyhozených ananasových slupek. Nakonec dorazili do Splitu. Na vánoce tam uspořádali na pobřeží mejdan, vytvořili plakáty, které roznesli po městě a vojenských základnách. Tančilo a hrálo se celou noc, dokud to neukončila vojenská policie.

Další den vyrazili do Tuzly, po cestě narychlo vyražené mezi kopci, zasypané sněhem – přímo přes frontovou linii, kolem obleženého Sarajeva. Chvilí se museli zdržet do noci, aby mohli bez úhony projet Údolím odstřelovačů a pak už jen objíždět rozstřílené nákladáky a do Tuzly se dostali až na Silvestra 1994. Měli hrát v místní basketbalové hale, z níž ovšem den před tím dělostřelci udělali ruinu. Co tedy měli udělat? Vyskládali reprobodny na nákladák a začali objíždět město. Přišel za nimi policajt, a čekalo se, že budou potíže. Nicméně stalo se něco, co kultura ještě nikdy nezažila, ten policajt je poposil, aby tu muziku dali více nahlas, jen ať pro všechno na světě nezapínají světla, jinak na ně budou padat bomby. Pak už jen dal kolovat svoji lahev pálenky a přidal se do tance s ostatními vojáky a místními ravery. Místní důchodkyně přišly blíž, k reprákům si daly židle a pletly svetr. S ranním úsvitem party skončila. Desert storm se vrátili

domů, ale už v létě se do bývalé Jugoslávie vrátili zase. Bylo léto 1995, týden po zastavení palby, a do Sarajeva vjíždí první umělci po pěti letech – Desert storm. První party se konala v klubu „Obola“, který měl jednu nevýhodu a to téměř půl kilometru dlouhou ulici, která k němu vedla, dostat se tam znamenalo sprintovat, co to jde, a doufat, že vás nesestřelí nějaký snajpr. Nejprve hráli 5 hodin v pirátském rádiu Zid, kde inzerovali koncert v Obole. Party to byla úžasná. Lidi najednou po pěti letech obléhání odhodili všechny frustrace, tančili, smáli se, křičeli, brečeli, pili a byli free. Po tom všem to byl nějaký záblesk naděje na normální život. Keef to komentoval: „Nemyslíme si, že hudba je luxus. My si myslíme, že hudba je základní životní esence. Taky je to jedna z prvních obětí války.“ Když si Keef uvědomil, že dokáže udělat party v Sarajevu, pak může udělat party kdekoliv. Byl k nezastavení. V dalších letech se soundsystém Desert storm účastnil téměř všech akcí hnutí Reclaim the streets (anti automobilové hnutí, hlásající variantu, znovu navrátit ve městech ulice lidem, místo aby po nich jezdila jen auta). Hojně se využíval model jedoucího auta s reprobodnami na kapotě a tanečnický tvořící zástup. Jenže byli v hledáčku policie a ta používala obvinění, která

byla sice vždy odvolána, ale jako účastníkům jim hrozilo až doživotí. Což mělo za následek jediné – jezdit za hranice.

Ti pak vyrazili na turné Východní Evropou. Ze vzájemné spolupráce s DS23 se pořádaly mejdany po celé Evropě (Paříž, Berlín, Rotterdam, nebo CzechTek 2000) a boj za právo na uspořádání si teknivalu začal infikovat stále více lidí ve stále větším teritoriu. Keef vždy vynikal jako skvělý stratég a organizátor. Uměl zcelit kolektiv a nevyhýbal se ani dekadentnímu stylu party. Byl hudební inovátor a zakladatel labelu Desert storm, který vydává nahrávky ostatních DJ. Ale jakoby stále něco hledal, byl neklidný, pořád připravený něco dělat. Tak narukoval do skotské armády na misi do Afghánistánu. Tam se zdálo jako by se uklidnil. Mise skončila a Keef znovu dělal party.

Od roku 2010 se Keef věnoval knize popisující undergroundové začátky techno scény v Anglii od roku 1989 do roku 1997. Na 25. výročí do jisté míry svého soundsystému Desert storm se šel Keef projít kolem Temže, jen místo aby došel domů, spočinul v jejich proudech, z nichž se už po svých nikdy nevrátil. Bylo mu 48 let.

Nájezd, foto: Desert Storm Soundsystem FB